Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
prednesené 9. júla 2020 [1]

Vec C-56/19 P

RFA International, LP
proti

Európskej komisii

„Odvolanie – Dumping – Dovoz ferosilícia s pôvodom v Rusku – Nariadenie (ES) č. 1225/2009 – Článok 11 ods. 9 a 10 – Zamietnutie žiadostí o náhradu zaplateného antidumpingového cla – Metóda prešetrovania – Zmena okolností v porovnaní s pôvodným prešetrovaním alebo s predbežným prešetrovaním náhrady a predbežným preskúmaním – Vytvorená vývozná cena – Odpočítanie zaplateného antidumpingového cla – Nezvratný dôkaz“

1. V roku 2008 Rada prijala nariadenie (ES) č. 172/2008 [2], ktorým sa uložilo konečné antidumpingové clo na dovoz ferosilícia (zliatina, ktorá sa používa pri výrobe ocele a železa) s pôvodom okrem iného v Rusku. [3]

2. V uvedenom nariadení bolo stanovené antidumpingové clo (v sadzbe 22,7 %) uplatniteľné na čistú franko cenu na hranici Únie pred preclením výrobkov vyrobených dvoma spoločnosťami so sídlom v Rusku [4], s ktorými bola prepojená spoločnosť RFA International, LP (ďalej len „RFA“) [5].

3. Spoločnosti, ktorých sa týkali antidumpingové opatrenia stanovené v pôvodnom nariadení, podali návrhy na začatie viacerých konaní, v ktorých žiadali o čiastočné zrušenie alebo preskúmanie uvedených opatrení alebo o náhradu zaplateného antidumpingového cla.

4. RFA konkrétne požiadala o uvedenú náhradu v súvislosti so sumami zaplatenými z dôvodu antidumpingového cla od 1. októbra 2010 do 31. decembra 2012.

5. Dňa 18. decembra 2014 Komisia zamietla uvedený nárok na náhradu rozhodnutiami C(2014) 9805 final, C(2014) 9806 final, C(2014) 9807 final, C(2014) 9808 final, C(2014) 9811, final, C(2014) 9812 final a C(2014) 9816 final (ďalej len „sporné rozhodnutia“).

1 Jazyk prednesu: španielčina.

2 Nariadenie Rady z 25. februára 2008, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo a s konečnou platnosťou sa vyberá dočasné clo uložené na dovoz ferosilícia s pôvodom v Čínskej ľudovej republike, Egypte, Kazachstane, Bývalej juhoslovanskej republike Macedónsko a Rusku (Ú. v. EÚ L 55, 2008, s. 6; ďalej len „pôvodné nariadenie“).

3 Konanie sa začalo na základe sťažnosti, ktorú 25. februára 2008 podal Kontaktný výbor odvetvia na výrobu ferozliatin (Euroalliages).

4 Boli to spoločnosti Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (ďalej len „CHEMK“) a Kuzneckie ferrosplavy OAO (ďalej len „KF“).

5 RFA má vo Švajčiarsku pobočku, ktorá zabezpečuje predaj tovaru vyrobeného spoločnosťami CHEMK a KF na vývoz, najmä do Európskej únie.

6. Dňa 4. marca 2015 RFA podala na Všeobecnom súde žalobu o neplatnosť proti uvedeným rozhodnutiam, pričom tvrdila, že tieto rozhodnutia porušujú viaceré ustanovenia nariadenia (ES) č. 1225/2009 [6].

7. Všeobecný súd zamietol žalobu spoločnosti RFA rozsudkom z 15. novembra 2018 [7], proti ktorému smeruje prejednávané odvolanie.

I. Právny rámec. Nariadenie č. 1225/2009

8. Podľa článku 11:

„…

8. Bez ohľadu na odsek 2 môže dovozca požadovať náhradu vybraného cla tam, kde sa preukáže, že dumpingové rozpätie, na základe ktorého bolo cl[o] zaplatené, bolo odstránené alebo znížené na úroveň, ktorá je pod úrovňou cla, ktoré je v platnosti.

Pri požadovaní náhrady antidumpingového cla podá dovozca žiadosť Komisii. Žiadosť sa podá prostredníctvom členského štátu, na ktorého území bol výrobok prepustený do voľného obehu[,] do šiestich mesiacov od dátumu, kedy bola výška konečného cla, ktoré sa má vyberať, náležite určená príslušnými orgánmi[,] alebo od dátumu, kedy bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté vyberať príslušné čiastky, ktoré sú zabezpečené prostredníctvom dočasného cla. Členské štáty príslušnú žiadosť bezodkladne doručia Komisii.

Žiadosť o náhradu sa považuje za náležite odôvodnenú dôkazmi, ak obsahuje presné informácie o čiastke náhrady antidumpingového cla, na ktorú sa uplatňuje nárok[,] a všetku colnú dokumentáciu, ktorá sa týka výpočtu a platby takejto čiastky. Taktiež obsahuje dôkazy za reprezentatívne obdobie o normálnych hodnotách a vývozných cenách do Spoločenstva v prípade vývozcu alebo výrobcu, na ktorého sa clo vzťahuje. V prípade, že dovozca nie je v spojení s príslušným vývozcom alebo výrobcom a takáto informácia nie je bezprostredne dostupná[,] alebo v prípade, že vývozca alebo výrobca nie je ochotný ich poskytnúť dovozcovi, žiadosť obsahuje vyhlásenie vývozcu alebo výrobcu, že dumpingové rozpätie bolo znížené alebo odstránené, ako je uvedené v tomto článku[,] a že relevantné podporné dôkazy sa poskytnú Komisii. V prípade, že takéto dôkazy od vývozcu alebo výrobcu nie sú k dispozícii v priebehu primeranej doby, žiadosť sa zamietne.

Komisia po konzultácii s poradným výborom rozhodne, či a do akej miery by sa malo žiadosti vyhovieť[,] alebo môže kedykoľvek rozhodnúť o začatí predbežného preskúmania, na základe čoho sa informácie a zistenia z takéhoto preskúmania vykonaného v súlade s ustanoveniami, ktoré sa vzťahujú na takéto preskúmania, použijú na určenie, či a do akej miery je náhrada oprávnená. …

9. Pri všetkých preskúmaniach alebo prešetreniach, ktoré sa týkajú náhrady, uskutočnených podľa tohto článku, použije Komisia za predpokladu, že sa nezmenili okolnosti, tú istú metodológiu ako pri zisťovaní, ktoré viedlo k clu, pričom sa náležito zohľadní článok 2 a predovšetkým jeho odseky 11 a 12 a článok 17.

6 Nariadenie Rady z 30. novembra 2009 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. EÚ L 343, 2009, s. 51; ďalej len „základné nariadenie“).

7 Rozsudok RFA International/Komisia (T-113/15, neuverejnený, EU:T:2018:783; ďalej len „napadnutý rozsudok“).

10. Pri každom zisťovaní, ktoré sa uskutoční podľa tohto článku, Komisia preskúma spoľahlivosť vývozných cien v súlade s článkom 2. V prípade, že sa rozhodne vytvoriť vývoznú cenu v súlade s článkom 2 ods. 9, vypočíta ju bez akejkoľvek zrážky o čiastku zaplateného antidumpingového cla, ak sa poskytne nezvratný dôkaz, že clo je náležito vyjadrené v maloobchodných cenách [v cenách ďalšieho predaja – *neoficiálny preklad*] a následných predajných cenách v Spoločenstve."

II. Okolnosti predchádzajúce sporu

9. V záujme lepšieho pochopenia vývoja skutkových okolností je vhodné pripomenúť procesné okolnosti posudzovania nárokov spoločnosti RFA (alebo spoločností, s ktorými je RFA prepojená) v súvislosti s týmto antidumpingovým clom, o ktorých rozhodoval tak Všeobecný súd, ako aj Súdny dvor.

A. (Prvá) žaloba o neplatnosť

10. Po prijatí pôvodného nariadenia v roku 2008 CHEMK a KF podali na Všeobecnom súde žalobu, ktorou sa domáhali jeho čiastočného zrušenia.

11. Všeobecný súd zamietol uvedenú žalobu rozsudkom z 25. októbra 2011 [8], proti ktorému spoločnosti, ktoré boli žalobkyňami, podali odvolanie.

12. Súdny dvor zamietol uvedené odvolanie rozsudkom z 28. novembra 2013 [9].

B. Prvé konanie o preskúmaní a (druhá) žaloba o neplatnosť

13. Dňa 30. novembra 2009 CHEMK a KF požiadali o predbežné preskúmanie pôvodného nariadenia.

14. Toto konanie sa skončilo prijatím vykonávacieho nariadenia (EÚ) č. 60/2012 [10], ktorým bolo potvrdené pôvodné antidumpingové opatrenie.

15. CHEMK a KF podali na Všeobecnom súde žalobu, ktorou sa domáhali čiastočného zrušenia vykonávacieho nariadenia č. 60/2012.

16. Všeobecný súd zamietol uvedenú žalobu rozsudkom z 28. apríla 2015 [11], proti ktorému spoločnosti, ktoré boli žalobkyňami, podali odvolanie.

17. Súdny dvor zamietol uvedené odvolanie uznesením z 9. júna 2016 [12].

8 Rozsudok CHEMK a KF/Rada (T-190/08, EU:T:2011:618).

9 Rozsudok CHEMK a KF/Rada (C-13/12 P, neuverejnený, EU:C:2013:780).

10 Vykonávacie nariadenie Rady zo 16. januára 2012, ktorým sa ukončuje čiastočné predbežné preskúmanie antidampingových opatrení uplatňovaných na dovoz ferosilícia s pôvodom okrem iného v Rusku podľa článku 11 ods. 3 nariadenia (ES) č. 1225/2009 (Ú. v. EÚ L 22, 2012, s. 1).

11 Rozsudok CHEMK a KF/Rada (T-169/12, EU:T:2015:231).

12 Uznesenie CHEMK a KF/Rada (C-345/15 P, neuverejnené, EU:C:2016:433).

C. Postupné konania o náhrade

1. Prvé a druhé obdobia prešetrovania náhrady a (tretia) žaloba o neplatnosť

18. V období od 30. júla 2009 do 10. decembra 2010 CHEMK a KF podali viaceré žiadosti o náhradu antidumpingového cla zaplateného v období od 7. januára 2009 do 10. decembra 2010.

19. Prešetrovanie náhrady bolo zamerané na obdobie od 1. októbra 2008 do 30. septembra 2010, ktoré Komisia rozdelila na dve čiastkové obdobia: „prvé obdobie prešetrovania náhrady“ od 1. októbra 2008 do 30. septembra 2009 a „druhé obdobie prešetrovania náhrady“ od 1. októbra 2009 do 30. septembra 2010.

20. Dňa 10. augusta 2012 Komisia vydala rozhodnutia C(2012) 5577 final, C(2012) 5585 final, C(2012) 5588 final, C(2012) 5595 final, C(2012) 5596 final, C(2012) 5598 final a C(2012) 5611 final, v ktorých vyhovela žiadostiam o náhradu, pokiaľ ide o prvé obdobie prešetrovania náhrady, a zamietla žiadosti o náhradu týkajúce sa druhého obdobia.

21. RFA napadla uvedené rozhodnutia na Všeobecnom súde, ktorý jej žalobu rozsudkom zo 17. marca 2015 [13] zamietol.

22. RFA napadla rozsudok Všeobecného súdu zo 17. marca 2015 odvolaním. Súdny dvor zamietol uvedené odvolanie rozsudkom zo 4. mája 2017 [14].

2. Tretie a štvrté obdobie prešetrovania náhrady a (štvrtá) žaloba o neplatnosť

23. V období od 1. marca 2011 do 26. júna 2013 RFA podala ďalšie žiadosti o náhrady antidumpingového cla, tento raz za obdobie od 1. októbra 2010 do 31. decembra 2012.

24. Komisia po tom, čo rozlíšila dve čiastkové obdobia („tretie obdobie prešetrovania náhrady“ od 1. októbra 2010 do 31. decembra 2011 a „štvrté obdobie prešetrovania náhrady“ od 1. januára 2012 do 31. decembra 2012), spornými rozhodnutiami zamietla žiadosti spoločnosti RFA.

25. Dňa 4. marca 2015 RFA podala na Všeobecnom súde (štvrtú) žalobu o neplatnosť, ktorou napadla uvedené rozhodnutia. Keďže jej žaloba bola rozsudkom z 15. novembra 2018 zamietnutá, RFA podala proti uvedenému rozsudku prejednávané odvolanie.

D. Druhé konanie o preskúmaní a (piata) žaloba o neplatnosť

26. V súvislosti s uplynutím platnosti antidumpingových opatrení uložených pôvodným nariadením Komisia začala konanie o *preskúmaní pred uplynutím platnosti opatrení*, ktoré sa skončilo prijatím vykonávacieho nariadenia (EÚ) č. 360/2014 [15], v ktorom bolo zachované antidumpingové clo v sadzbe 22,7 % stanovené pôvodným nariadením.

27. CHEMK a KF napadli vykonávacie nariadenie č. 360/2014 žalobou na Všeobecnom súde, ktorý ich žalobu rozsudkom z 15. novembra 2018 [16] zamietol. Uvedený rozsudok sa stal právoplatným.

13 Rozsudok RFA International/Komisia (T-466/12, EU:T:2015:151).

14 Rozsudok RFA International/Komisia (C-239/15 P, neuverejnený, EU:C:2017:337).

15 Vykonávacie nariadenie Komisie z 9. apríla 2014, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz ferosilícia s pôvodom v Čínskej ľudovej republike a Rusku po preskúmaní pred uplynutím platnosti opatrení podľa článku 11 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 1225/2009 (Ú. v. EÚ L 107, 2014, s. 13).

16 Rozsudok CHEMK a KF/Komisia (T-487/14, EU:T:2018:792).

III. Konanie na Všeobecnom súde

28. Súčasťou žaloby o neplatnosť, ktorú RFA podala 4. marca 2015 proti sporným rozhodnutiam, boli tri žalobné dôvody, pričom v prejednávanej veci je relevantný len druhý z nich, v rámci ktorého RFA tvrdila, že uvedené rozhodnutia porušujú článok 11 ods. 9 a 10 základného nariadenia.

29. Pokiaľ ide o tvrdenia spoločnosti RFA a Komisie týkajúce sa uvedeného žalobného dôvodu, odkazujem na body 58 až 68 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd zhrnul tvrdenia oboch týchto účastníkov konania.

30. Preto odcitujem len body 69 až 75 a 77 až 79 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd vysvetlil, prečo zamietol tento žalobný dôvod týkajúci sa neplatnosti. Uvedené vysvetlenie sformuloval takto:

„69 V tejto súvislosti treba predovšetkým zdôrazniť, že pokiaľ ide o uplatnenie článku 11 ods. 10 základného nariadenia, je opodstatnené, aby v prípade významnej zmeny nákladov na výrobu predmetných výrobkov medzi obdobím prešetrovania, ktoré bolo zohľadnené predtým, a novým obdobím prešetrovania Komisia pri určovaní, či je antidumpingové clo náležite vyjadrené v cenách ďalšieho predaja týchto výrobkov v Únii počas tohto posledného uvedeného obdobia, nevzala do úvahy ceny ďalšieho predaja uplatňované počas prvého z týchto období, ale náklady zistené počas nového obdobia prešetrovania. Uvedené úvahy sa uplatnia, aj keď možno konštatovať, že došlo k zmene metódy v porovnaní s metódou použitou v rámci predchádzajúceho prešetrovania, ako to je v prejednávanom prípade napriek tomu, čo Komisia v prvom rade uvádza v sporných rozhodnutiach, ako je to uvedené v bode 22 vyššie.

70 Uvedená prax má za cieľ zabezpečiť spoľahlivosť analýzy pri porovnaní zložitých situácií z ekonomického hľadiska s cieľom nielen preukázať dôvodnosť prijatých opatrení na základe antidumpingovej právnej úpravy, ale tiež zabezpečiť medzi hospodárskymi subjektmi, ktorým môžu byť tieto opatrenia určené, dodržiavanie všeobecnej zásady rovnosti zaobchádzania patriacej do práva Únie. Hoci zabezpečenie spoľahlivosti porovnania situácie medzi dvoma obdobiami v ekonomickej analýze v zásade odôvodňuje, aby bola použitá rovnaká metóda, to neplatí v prípade, keď sa príslušné parametre dostatočne zmenili na to, aby uplatnenie metódy použitej v minulosti nemohlo poskytnúť spoľahlivý výsledok, v prejednávanej veci na vykonanie posúdenia, či antidumpingové clo bolo, alebo nebolo náležite vyjadrené v cenách ďalšieho predaja a následných predajných cenách v Únii (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok z 18. septembra 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, body 50 a 59). Ako uvádza Komisia, hoci sa výrobné náklady výrazne zvýšili v období medzi dvomi porovnávanými obdobiami, zvýšenie cien ďalšieho predaja v Únii, a to ani výrazné, nevyhnutne nezaručuje, že antidumpingové clo bolo náležite zohľadnené, t. j. zohľadnené v plnom rozsahu, pri stanovovaní týchto cien. Výrobné náklady sa mohli zvýšiť viac ako ceny. V tomto prípade napriek tomu, že nové ceny sú vyššie ako pôvodné ceny zvýšené o antidumpingové clá, dotknuté osoby riadne nezohľadňujú antidumpingové clo vzhľadom na vývoj svojich výrobných nákladov.

71 Tvrdenia, ktoré uvádza žalobkyňa v prejednávanej veci, nespochybňujú uvedenú analýzu. V prvom rade v rozpore s tým, čo v podstate tvrdí žalobkyňa, z článku 11 ods. 10 základného nariadenia vôbec nevyplýva – v rozsahu, v akom sa týka otázky, či ‚clo je náležito vyjadrené v [cenách ďalšieho predaja]‘ –, že len ekvivalent antidumpingového cla by sa mal začleniť do novej ceny ďalšieho predaja popri pôvodne uplatňovanej cene ďalšieho predaja, aby bolo možné dosiahnuť pozitívnu odozvu. Dodatočné clo v porovnaní s bežnými nákladmi, ktoré vzniknú, je totiž ‚náležite vyjadrené‘ len v prípade, ak sa pripočíta k týmto ďalším nákladom. Pokiaľ sa tieto ďalšie náklady zvýšia, ale ceny ďalšieho predaja sa zvýšia menej, v skutočnosti sa totiž clo pripočíta len čiastočne alebo sa vôbec nepripočíta k týmto ďalším nákladom, aj keď sa ekvivalent cla pripočítal k pôvodne používanej cene ďalšieho predaja. Časť oznámenia Komisie o náhrade antidumpingových ciel, na ktorú poukazuje žalobkyňa a ktorá bola citovaná v bode 58 vyššie, nie je v žiadnom prípade

v rozpore s touto analýzou. Rovnako to platí aj pre rozsudok z 18. novembra 2015, Einhell Germany a i./Komisia (T-73/12, EU:T:2015:865), na ktorý poukázala žalobkyňa. Konkrétne bod 155 tohto rozsudku, vykladaný vo svojom kontexte, uvádza, že aj iná metóda ako porovnanie medzi cenami ďalšieho predaja uplatňovanými v Únii pred zavedením antidumpingových ciel a po ich zavedení môže byť vhodná na určenie toho, či tieto clá sú, alebo nie sú vyjadrené v nových cenách ďalšieho predaja v Únii.

72 Pokiaľ ide o konkrétne okolnosti prejednávaného prípadu, čo sa týka štvrtého obdobia prešetrovania náhrady, ktoré zodpovedá roku 2012, je potrebné uviesť, že v sporných rozhodnutiach, napríklad v odôvodnení 85 rozhodnutia C(2014) 9805 final, Komisia uviedla, že došlo k výraznému zvýšeniu výrobných nákladov v porovnaní s obdobím pôvodného prešetrovania o 109 %, pričom žalobkyňa to z vecného hľadiska nespochybnila, najmä v tomto konaní. Za týchto okolností na určenie toho, či antidumpingové clo bolo náležite vyjadrené v cenách ďalšieho predaja v Únii, ktoré uplatňovala žalobkyňa v mene spoločností CHEMK a KF počas štvrtého obdobia prešetrovania náhrady, bolo opodstatnené, že Komisia vzala do úvahy výrobné náklady zistené v roku 2012 namiesto cien ďalšieho predaja uplatňovaných počas pôvodného prešetrovania.

73 Pritom v situácii, v ktorej – ako Komisia uviedla v sporných rozhodnutiach, napríklad v odôvodnení 84 rozhodnutia C(2014) 9805 final – ceny ďalšieho predaja len v 1 % prípadov pokrývajú výrobné náklady vrátane antidumpingového cla, ani zďaleka nie je preukázané, že toto clo bolo skutočne náležite vyjadrené v cenách.

74 Dokonca aj zvýšenie cien ďalšieho predaja o viac než 100 % medzi obdobím pôvodného prešetrovania a štvrtým obdobím prešetrovania náhrady, na ktoré poukazuje žalobkyňa, nestačí na preukázanie, že antidumpingové clo bolo v plnom rozsahu vyjadrené v cenách počas druhého z týchto období. Stačí totiž, ako sa v podstate uvádza v bode 70 vyššie, že výrobné náklady vzrástli viac než uplatňované ceny, aby tieto ceny riadne neodrážali antidumpingové clo vzhľadom na vývoj výrobných nákladov. To sa a *priori* preukázalo na základe skutočnosti, na ktorú poukazuje Komisia, že v 99 % prípadov neboli výrobné náklady vrátane antidumpingového cla pokryté cenami ďalšieho predaja v Únii v roku 2012.

75 Komisia teda správne odpočítala antidumpingové clo od ceny ďalšieho predaja prvému nezávislému kupujúcemu v Únii, aby vypočítala vytvorenú vývoznú cenu, pokiaľ ide o štvrté obdobie prešetrovania náhrady, keďže sa nepreukázalo, že antidumpingové clo bolo náležite vyjadrené v prvej z týchto cien.

…

77 Komisia však správne tvrdí, ako uvádza v sporných rozhodnutiach, napríklad v odôvodnení 78 rozhodnutia C(2014) 9805 final, že analýza cien ďalšieho predaja v Únii s cieľom určiť, do akej miery tieto ceny vyjadrujú antidumpingové clo, sa musí vykonať na úrovni obchodovania po zaplatení tohto cla, teda prirodzene na úrovni obchodovania, na ktorej cena zohľadňuje dodatočné náklady v porovnaní s nákladmi zohľadnenými na úrovni cien ‚zo závodu' alebo CIF [cena CIF (Cost, Insurance and Freight – náklady, poistenie a prepravné)]. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že ak je v základnom nariadení stanovené, že určité ceny sa upravia na inej úrovni obchodovania, než je úroveň, na ktorej sa uplatňujú, cieľom tejto úpravy je zaručiť spravodlivé porovnanie cien, ktoré nevyhnutne nevyjadrujú tie isté plnenia. Článok 2 ods. 10 písm. d) základného nariadenia [v súčasnosti článok 2 ods. 10 písm. d) nariadenia (EÚ) 2016/1036[17]] tak stanovuje, že spravodlivé porovnanie vývoznej ceny a normálnej hodnoty si môže vyžadovať úpravy, ktoré zohľadnia rozdiely v úrovniach obchodovania, na ktorých sa tieto ceny uplatňujú. To však neplatí v prípade, ak sa majú posúdiť len ceny ďalšieho predaja v Únii v kontexte článku 11

17 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2016 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskej únie (Ú. v. EÚ L 176, 2016, s. 21).

ods. 10 základného nariadenia, ktorý nestanovuje také úpravy. Okrem toho, keďže je opodstatnené, aby Komisia na účely uplatňovania uvedeného ustanovenia v určitých situáciách, ako je prejednávaná situácia, analyzovala ceny ďalšieho predaja s prihliadnutím na všetky náklady vynaložené pred týmto ďalším predajom, ako je uvedené v bode 69 vyššie, analýza cien stanovených na úrovni cien ‚zo závodu' alebo CIF, aj keby sa k týmto cenám umelo pripočítalo antidumpingové clo, k čomu došlo podľa názoru žalobkyne, teda bez zohľadnenia určitých nákladov vynaložených pred týmto ďalším predajom, by nebola koherentná. V týchto situáciách navyše nie je potrebné vykonať porovnanie cien ďalšieho predaja v Únii medzi dvoma nadväzujúcimi obdobiami, ktoré môže byť – tak ako v prejednávanej veci – ovplyvnené časovou nejednotnosťou úrovní obchodovania, na ktorých ich dovozcovia predmetných výrobkov vyfakturovali prvým nezávislým kupujúcim v Únii. Naopak je nevyhnutné overiť, či dôkazy predložené dotknutým dovozcom preukazujú, že cena, ktorú títo kupujúci skutočne zaplatili počas posudzovaného obdobia, náležite vyjadruje antidumpingové clo. V tejto súvislosti bolo v sporných rozhodnutiach uvedené – pričom žalobkyňa to nespochybnila –, že počas uvedeného obdobia žalobkyňa predávala prevažne výrobky na základe ceny ‚s dodaním clo platené', teda vrátane všetkých nákladov, ktoré vzniknú pred dodaním, čo mohlo uľahčiť uvedené porovnanie.

78 Žalobkyňa teda nemohla prostredníctvom vývoja cien uplatňovaných na úrovni cien ‚zo závodu' alebo CIF, aj keby boli zvýšené o antidumpingové clo, preukázať, že počas tretieho obdobia prešetrovania náhrady zohľadnila antidumpingové clo vo svojich cenách ďalšieho predaja v Únii. Žalobkyňa mala predložiť dôkazy, ktoré by preukázali, že ceny ‚s dodaním clo platené', ktoré uplatňovala počas uvedeného obdobia, zahŕňali všetky náklady, ktoré jej vznikli na uvedenej úrovni v súvislosti s predmetnými výrobkami, vrátane antidumpingového cla, čo nebola schopná urobiť. Komisia teda správne odpočítala antidumpingové clo od ceny ďalšieho predaja prvému nezávislému kupujúcemu v Únii, aby vypočítala vytvorenú vývoznú cenu, pokiaľ ide o tretie obdobie prešetrovania náhrady, keďže sa nepreukázalo, že antidumpingové clo bolo náležite vyjadrené v prvej z týchto cien. Preto nie je potrebné skúmať tvrdenia, ktoré uviedli účastníci konania, týkajúce sa spoľahlivosti alebo spôsobu výpočtu uvedených cien ‚zo závodu' alebo CIF. Čo sa týka tvrdenia žalobkyne uvedeného v replike, že dokonca aj z porovnania cien ďalšieho predaja na úrovni ‚s dodaním clo platené' by vyplynul výsledok, ktorý mal viesť k čiastočnej náhrade cla, treba uviesť, že toto tvrdenie v každom prípade nie je dostatočne odôvodnené na to, aby bolo možné vziať ho do úvahy v rámci skúmania zákonnosti napadnutých rozhodnutí (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. marca 2015, RFA International/Komisia, T-466/12, EU:T:2015:151, bod 44 a citovanú judikatúru).

79 Z vyššie uvedeného vyplýva, že druhý žalobný dôvod žalobkyne, založený na porušení článku 11 ods. 9 a 10 základného nariadenia pri výpočte vývoznej ceny, je tiež nedôvodný."

IV. Konanie na Súdnom dvore a návrhy účastníkov konania

31. Odvolanie bolo doručené do kancelárie Súdneho dvora 25. januára 2019.

32. RFA navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol s konečnou platnosťou o veci, pokiaľ to stav konania dovoľuje. Subsidiárne navrhuje vrátiť vec na ďalšie konanie Všeobecnému súdu. V každom prípade navrhuje uložiť Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

33. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a uložil spoločnosti RFA povinnosť nahradiť trovy konania.

34. Pojednávanie, ktoré sa malo konať 25. marca 2020, bolo nahradené otázkami Súdneho dvora, na ktoré mali účastníci konania písomne odpovedať.

V. Preskúmanie odvolania

A. Úvodné úvahy

35. Z opisu okolností predchádzajúcich sporu vyplýva, že od zavedenia antidumpingového cla pôvodným nariadením došlo v súvislosti s týmto clom k rôznym udalostiam (žaloby o neplatnosť, žiadosti o náhradu vybratého cla a predbežné preskúmanie, ako aj preskúmanie pred uplynutím platnosti opatrení), ktoré pri rozhodovaní o prejednávanom odvolaní nemožno prehliadnuť.

36. Vzhľadom na uvedenú okolnosť je opodstatnené pred začatím skúmania odvolacích dôvodov pripomenúť, že z abstraktného hľadiska je po schválení antidumpingového cla podľa ustanovení základného nariadenia možné buď vykonať jeho preskúmanie, alebo požiadať o jeho náhradu.

37. Pokiaľ ide o *preskúmanie*, Súdny dvor v rozsudku z 18. septembra 2014[18] konštatoval: „… pokiaľ ide o preskúmanie opatrení, ktorých platnosť uplynula podľa článku 11 ods. 2 základného nariadenia, treba najmä posúdiť, či by zrušenie pôvodného antidumpingového opatrenia viedlo k možnej podpore pokračovania alebo k opakovanému výskytu dumpingu a ujmy. … čo sa týka predbežného preskúmania podľa článku 11 ods. 3 tohto nariadenia, Komisia môže okrem iného preskúmať, či sa okolnosti týkajúce sa dumpingu a ujmy významne zmenili alebo či sa existujúcimi opatreniami dosahujú zamýšľané výsledky, pokiaľ ide o odstránenie ujmy stanovenej v minulosti, aby navrhla zrušenie, zmenu alebo zachovanie antidumpingového cla uloženého na konci pôvodného prešetrovania“.

38. Konanie o *náhrade* je síce podobné konaniu o predbežnom preskúmaní (článok 11 ods. 8 štvrtý pododsek základného nariadenia v skutočnosti dovoľuje spojiť tieto konania), no umožňuje len preskúmanie skutočného dumpingového rozpätia, a nie opätovné preskúmanie všeobecnej otázky ujmy.

39. Spoločné prvky konania o preskúmaní a konania o náhrade vybratého cla sú uvedené v odsekoch 9 a 10 článku 11 základného nariadenia, pričom RFA sa domnieva, že Všeobecný súd porušil práve tieto ustanovenia:

– odsek 9 sa týka metódy, ktorá sa má použiť pri preskúmaniach a prešetrovaniach týkajúcich sa náhrady. Platí pravidlo, že pri týchto preskúmaniach a prešetrovaniach sa použije rovnaká metóda „ako pri zisťovaní, ktoré viedlo k clu“, pokiaľ nedošlo k zmene okolností,

– odsek 10 upravuje vytvorenú vývoznú cenu. V rozsahu relevantnom pre prejednávanú vec stanovuje, že táto cena sa môže za podmienok, ktoré spomeniem nižšie, určiť „bez akejkoľvek zrážky o čiastku zaplateného antidumpingového cla“.

B. Odvolacie dôvody

40. RFA spresňuje, že jej odvolanie „sa obmedzuje na spochybnenie konštatovaní Všeobecného súdu týkajúcich sa druhého žalobného dôvodu, ktorý žalobkyňa uviedla v prvom stupni, a konkrétnejšie bodov 69 až 75 a 77 až 79 napadnutého rozsudku“.[19]

18 Rozsudok Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231; ďalej len „rozsudok Valimar“, body 52 a 55). Pokiaľ ide o preskúmanie predbežného preskúmania Komisiou, Súdny dvor dodal, že Komisia „môže… nielen… vykon[ať] retrospektívn[u] analýz[u] vývoja posudzovanej situácie odo dňa uloženia pôvodného konečného opatrenia na účely posúdenia potreby zachovať ho alebo ho zmeniť s cieľom kompenzácie dumpingu, ktorý spôsobuje ujmu, ale aj… anal[yzovať] budúc[i] pravdepodobn[ý] vývo[j] situácie odo dňa prijatia opatrenia o preskúmaní na účely posúdenia pravdepodobného vplyvu, ktorý by mali zrušenie alebo zmena konečného opatrenia“.

19 Bod 16 odvolania.

1. Prvý odvolací dôvod: „Všeobecný súd nesprávne vyložil článok 11 ods. 9 základného nariadenia a relevantnú judikatúru a dospel k vecne nesprávnym skutkovým zisteniam“

41. Tento odvolací dôvod sa delí na dve časti.

a) Prvá časť: nedostatok odôvodnenia

1) Argumentácia odvolateľky a Komisie

42. Tvrdenie spoločnosti RFA týkajúce sa údajného nedostatku odôvodnenia je veľmi stručné. RFA len tvrdí, že „Všeobecný súd sa nezaoberal tvrdením žalobkyne týkajúcim sa neexistencie zmeny okolností“. [20]

43. Komisia uvádza, že Všeobecný súd nie je povinný vyčerpávajúcim spôsobom odpovedať na každé z tvrdení odvolateľky, pričom postačuje odôvodnenie, ktoré je nepriamo vyjadrené v odôvodnení rozhodnutia.

2) Posúdenie

44. Nie je ľahké porozumieť výhrade spoločnosti RFA týkajúcej sa tejto otázky, keďže RFA uznala, že „Všeobecný súd sa domnieval, že zvýšenia výrobných nákladov predstavujú zmenu okolností, ktorá odôvodňuje zmenu metódy výpočtu vývoznej ceny v súlade s článkom 11 ods. 9 základného nariadenia“. [21]

45. V odôvodnení napadnutého rozsudku totiž Všeobecný súd vysvetlil, prečo podľa jeho názoru existovali dostatočné dôvody na to, aby Komisia zmenila svoju metódu výpočtu.

46. V bode 70 uvedeného rozsudku sa konkrétne zdôrazňuje, že použitiu rovnakej metódy sa možno vyhnúť „v prípade, keď sa príslušné parametre dostatočne zmenili na to, aby uplatnenie metódy použitej v minulosti nemohlo poskytnúť spoľahlivý výsledok“.

47. Vychádzajúc z uvedeného predpokladu Všeobecný súd zdôraznil, že v tejto veci došlo k zmene uvedených parametrov, najmä výrobných nákladov. Je pravda (a to môže vyvolávať určité nejasnosti), že uvedená zmena výrobných nákladov je spoločným prvkom vyhodnotenia odstránenia antidumpingového cla pri výpočte vývoznej ceny na základe článku 11 ods. 10 základného nariadenia. Uvedená skutočnosť však nebráni tomu, aby sa to isté zvýšenie výrobných nákladov v argumentácii Všeobecného súdu z vecného hľadiska navyše považovalo za faktor, ktorý je smerodajný pre *zmenu okolností*, ktorá odôvodňovala *zmenu* použitej *metódy*.

48. Ak je to tak, Všeobecný súd nespôsobil vadu odôvodnenia, ktorá by mohla viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku. Odôvodnenie, ktoré je v ňom uvedené – aj keby bolo nesprávne –, existuje a stačí na to, aby odvolateľka pochopila jeho obsah, s ktorým z vecného hľadiska nesúhlasí.

49. Treba navyše vziať do úvahy, že Komisia v sporných rozhodnutiach poukázala na súbor faktických zmien a významných zmien v porovnaní s pôvodným prešetrovaním, ku ktorým došlo počas prebiehajúceho prešetrovania a ktoré odôvodňovali zmenu metódy.

20 Tamže, bod 28.

21 Tamže, bod 22.

50. Spomedzi uvedených zmien Všeobecný súd venoval pozornosť zvýšeniu výrobných nákladov, čo je logické, keďže RFA vo svojej žalobe uviedla aj túto okolnosť, hoci existovali ďalšie okolnosti. [22]

51. Napokon, ako Súdny dvor uviedol vo svojom rozsudku zo 4. mája 2017 [23] v súvislosti s obdobným tvrdením, ktoré uviedla RFA, stačí poukázať na to, že v rámci odvolania sa preskúmanie Súdnym dvorom zameriava osobitne na overenie toho, či Všeobecný súd v dostatočnej miere odpovedal na *všetky* tvrdenia, ktoré uviedol odvolateľ. V tomto prípade je to tak.

52. V každom prípade považujem za potrebné dodať, že hoci znenie niektorých častí bodov 69 a 78 napadnutého rozsudku by mohlo na prvý pohľad naznačovať, že Všeobecný súd sformuloval odôvodnenie, ktoré prekračuje rámec odôvodnenia Komisie, neznamená to, že nahradil (ale len doplnil) odôvodnenie sporných rozhodnutí. RFA preto vo svojom prvom odvolacom dôvode správne nenamietala toto zdanlivé nahradenie odôvodnenia.

b) Druhá časť: údajné nesprávne právne posúdenia a vecne nesprávne skutkové zistenia

1) Argumentácia odvolateľky a Komisie

53. RFA zhrnula svoje tvrdenia takto: „… Komisia pri posudzovaní otázky, či bolo antidumpingové clo vyjadrené v cenách ďalšieho predaja, nevychádzala z ceny ďalšieho predaja zistenej pri prešetrovaní, ktoré viedlo k prijatiu pôvodného nariadenia, ale z bežných výrobných nákladov v Rusku. To predstavuje zmenu metodológie v zmysle článku 11 ods. 9 základného nariadenia. Komisia uviedla, že od pôvodného prešetrovania sa okolnosti podstatne zmenili a že výrobné náklady ruských vývozcov sa konkrétne zvýšili približne o 100 %. Tieto zvýšenia nákladov pritom existovali a boli známe už počas období prešetrovania náhrady od roku 2008 do roku 2010“.

54. Komisia na základe doslovného znenia článku 11 ods. 9 tvrdí, že jediné platné referenčné kritérium sa nachádza v pôvodnom nariadení, keďže toto nariadenie „viedlo k clu“.

2) Posúdenie

55. Ako už bolo uvedené, v článku 11 ods. 9 základného nariadenia sa hovorí jednak o „zisťovaní, ktoré viedlo k clu“ a jednak o preskúmaniach a prešetreniach, ktoré sa týkajú náhrady. Počas týchto preskúmaní a prešetrení sa má použiť rovnaká metóda, aká bola použitá v uvedenom zisťovaní, pokiaľ sa nezmenili okolnosti.

22 V bode 19 v spojení s bodom 21 rozhodnutia C(2014) 9805 final (ktoré Všeobecný súd použil v napadnutom rozsudku ako vzor) sa uvádza, že náklady oboch ruských vyvážajúcich výrobcov sa v porovnaní s pôvodným prešetrovaním podstatne zvýšili (približne o 100 %) a že: i) štruktúra tuzemského predaja skupiny bola krátko po skončení pôvodného prešetrovania prehodnotená; ii) vývozné obchodné toky ruských vyvážajúcich výrobcov boli zmenené; iii) počas pôvodného prešetrovania vyvážajúci výrobca vyvážal dotknutý výrobok prevažne s podmienkou FOB [Free On Board (vyplatené na loď): predávajúci dodá výrobok na palubu lode v prístave nalodenia. Od tohto okamihu znáša všetky riziká a náklady kupujúci] a DDP [Delivered Duty Paid (s dodaním clo platené): zahŕňa všetky výdavky až po dodanie tovaru kupujúcemu na dohodnutom mieste v krajine dovozu]. Po pôvodnom prešetrovaní začali títo výrobcovia predávať s podmienkou EXW [cena EXW (Ex Works – zo závodu): tovar sa dodá v priestoroch predávajúceho a kupujúci znáša všetky riziká (a náklady) až po miesto určenia]; iv) počas pôvodného prešetrovania sa predaj výrobku zákazníkom v Únii uskutočňoval s podmienkami EXW, CIF [predávajúci znáša náklady na poistenie a prepravné a kupujúci musí prevziať tovar na palube lode v prístave určenia, pričom od tohto okamihu znáša riziko (a náklady)] a DDP. Po pôvodnom prešetrovaní sa ďalší predaj uskutočňoval prevažne s podmienkou DDP; v) žiadateľka a spoločnosť Am General LLC – Mishawaka, USA (ďalej len „AMG“) boli založené po pôvodnom prešetrovaní. Žiadateľka sa stala jediným kupujúcim výrobku a vyvážala ho najmä do Európskej únie. AMG poskytovala žiadateľke administratívne služby, napríklad vybavovanie objednávok týkajúcich sa nákupu a predaja, vrátane logistiky dodávok, riadenia skladu a fakturácie. Týmito úlohami ju žalobkyňa poverila konkrétne v rámci vývozu skupiny, a vi) podmienky na trhu, ktoré prevládali počas pôvodného prešetrovania, sa tiež podstatne zmenili.

23 Rozsudok RFA International/Komisia (C-239/15 P, EU:C:2017:337, bod 27).

56. Uvedené ustanovenie, ktoré bolo údajne porušené, teda vyžaduje len to, aby Komisia neskôr použila „tú istú metodológiu ako pri zisťovaní, ktoré viedlo k clu“. Keďže v tomto prípade bolo antidumpingové clo zavedené pôvodným nariadením, zo znenia uvedeného ustanovenia vyplýva, že ako referenčné kritérium sa má použiť metóda použitá v pôvodnom prešetrovaní, a nie metóda použitá v ktoromkoľvek inom okamihu.

57. Vychádzajúc z uvedeného predpokladu (ktorý – ako Komisia poznamenáva vo svojej duplike – RFA na rozdiel od toho, čo podľa všetkého vyplývalo z bodu 25 jej odvolania, oneskorene uznala v bode 9 svojej repliky), tejto druhej časti prvého odvolacieho dôvodu nemožno vyhovieť.

58. RFA vo svojom odvolaní tvrdila, že Komisia mala použiť rovnakú metódu ako v *iných* neskorších prešetrovaniach odlišných od prešetrovania, ktoré viedlo k uloženiu antidumpingového cla v roku 2008. Konkrétne namietala, že Komisia (ako aj Všeobecný súd, keďže sa stotožnil s názorom Komisie) nedodržala metódu, ktorú už použila pri rozhodovaní o *náhrade* antidumpingového cla za iné predchádzajúce obdobia.[24]

59. Nemožno vylúčiť, že názor spoločnosti RFA by hypoteticky mohol mať iný právny základ než ten, ktorý si táto spoločnosť zvolila (porušenie článku 11 ods. 9 základného nariadenia). Jediným ustanovením právneho predpisu, ktoré bolo podľa toho, čo RFA uvádza v odvolaní (ktorého sa Súdny dvor musí pridržiavať), porušené, je však spomenutý článok 11 ods. 9 základného nariadenia, ktorý Všeobecný súd podľa názoru uvedenej spoločnosti nesprávne vyložil.

60. Za uvedených podmienok prvý odvolací dôvod nemôže uspieť, lebo – pripomínam – výklad, ktorý podporuje RFA, na rozdiel od výkladu Všeobecného súdu nie je v súlade so znením citovaného ustanovenia.

61. V každom prípade, ako zdôrazňuje Všeobecný súd, použitie novej metódy, ktorá je odlišná od metódy použitej pri predchádzajúcich prešetrovaniach, by bolo prípustné, ak by sa konštatovalo, že došlo k *zmene okolností*. Tento prípad je spomenutý v bode 70 napadnutého rozsudku: „Hoci zabezpečenie spoľahlivosti porovnania situácie medzi dvoma obdobiami v ekonomickej analýze v zásade odôvodňuje, aby bola použitá rovnaká metóda, to neplatí v prípade, keď sa príslušné parametre dostatočne zmenili na to, aby uplatnenie metódy použitej v minulosti nemohlo poskytnúť spoľahlivý výsledok“. Všeobecný súd v tejto pasáži potvrdil to, čo Súdny dvor už uviedol v rozsudku Valimar.

62. Rozhodnutie o tom, či *de facto* došlo k zmene okolností, je pritom posúdením, ktoré – tak ako ostatné údajné „vecne nesprávne skutkové zistenia“, ku ktorým Všeobecný súd podľa názoru spoločnosti RFA dospel, pritom nemôže slúžiť ako základ na odôvodnenie odvolania, ktoré sa týka len právnych, a nie skutkových otázok.

24 V (právoplatnom) rozsudku, ktorý bol vydaný vo veci T-487/14, CHEMK a KF/Komisia (EU:T:2018:792), v ten istý deň ako rozsudok napadnutý v prejednávanej veci, Všeobecný súd zamietol obdobný nárok, ktorý CHEMK a KF uplatnili vo vzťahu ku konečnému rozhodnutiu vydanému v konaní o preskúmaní pred uplynutím platnosti tohto antidumpingového cla. Podľa bodu 61 uvedeného rozsudku: „V prejednávanej veci však žalobkyne *nežiadajú, aby sa v rámci prešetrovania pred uplynutím platnosti opatrení uplatnila rovnaká metodika ako pri pôvodnom prešetrovaní, ale žiadajú uplatnenie rovnakej metodiky ako pri prešetrovaní, ktoré viedlo k predbežnému nariadeniu*. Spornou je totiž otázka zohľadnenia antidumpingových ciel, ktoré samozrejme neboli v platnosti počas obdobia pôvodného prešetrovania“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

63. Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že Súdny dvor nemá právomoc zisťovať skutkový stav a v zásade ani skúmať dôkazy, ktoré Všeobecný súd pripustil na preukázanie tohto skutkového stavu.[25] Posúdenia skutkovej povahy, ktoré sú uvedené v napadnutom rozsudku, teda nemožno napadnúť odvolaním, pokiaľ sa netvrdí, že došlo k skresleniu dôkazov, ktoré zjavne vyplýva z listín založených v spise, k čomu v prejednávanom prípade nedošlo.

64. V každom prípade, pokiaľ je spor zameraný na neskoršie prenesenie antidumpingového cla (ktoré v skutočnosti tvorí podstatu sporu), článok 11 ods. 9 základného nariadenia nie je vhodným ustanovením na rozhodnutie tohto sporu. V pôvodnom prešetrovaní nemožno hovoriť o správnej *metóde* na určenie, či došlo alebo nedošlo k preneseniu antidumpingového cla: uvedená skutočnosť nevyhnutne nie je súčasťou pôvodného prešetrovania, ktoré smeruje práve k zavedeniu antidumpingového cla.

65. Ak je to tak, prirodzene nemôže existovať *rovnaká metóda*, ktorá by bola spoločná pre pôvodné prešetrovanie a pre následné prešetrovania náhrady, pokiaľ ide o prenesenie antidumpingového cla do ceny ďalšieho predaja výrobkov v Únii. V tom istom zmysle nemožno hovoriť o *zmene metódy*, keďže – pripomínam – pri pôvodných prešetrovaniach neexistuje v pravom zmysle slova nijaká metóda na overenie toho, či antidumpingové clo, ktoré dovtedy neexistovalo, bolo prenesené do cien ďalšieho predaja.

66. Kritérium nemennosti metódy (s výnimkou zmeny okolností), ktoré stanovuje článok 11 ods. 9 základného nariadenia, sa teda v týchto prípadoch neuplatní.

2. Druhý odvolací dôvod

67. RFA zhrnula svoj druhý odvolací dôvod takto: „Všeobecný súd nesprávne vyložil článok 11 ods. 10 základného nariadenia, keďže použil nesprávne právne kritérium. Právne kritérium sformulované Všeobecným súdom vyžaduje, aby sa začlenenie antidumpingového cla do vývozných cien preukázalo jedine údajmi o cenách DDP, pričom treba dokázať, že nové ceny zahŕňali nielen antidumpingové clo, ale aj všetky vynaložené výrobné náklady. Taká požiadavka sa nenachádza v článku 11 ods. 10 základného nariadenia ani v oznámení Komisie o náhrade antidumpingových ciel[26]…“.

a) Prvá časť: začlenenie nielen antidumpingového cla, ale aj výrobných nákladov do výpočtu vývoznej ceny

1) Argumentácia odvolateľky a Komisie

68. RFA spochybňuje obsah bodov 72 až 75 napadnutého rozsudku, pričom tvrdí, že článok 11 ods. 10 základného nariadenia len vyžaduje, aby výrobca predložil presvedčivé dôkazy o tom, že clo bolo riadne prenesené do predajných cien v Únii.

25 Pozri napríklad rozsudok z 27. februára 2020, Litovská republika/Komisia (C-79/19 P, EU:C:2020:129, bod 70): „z článku 256 ods. 1 druhého pododseku ZFEÚ a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že Súdny dvor nemá právomoc zisťovať skutkový stav a v zásade ani skúmať dôkazy, ktoré Všeobecný súd pripustil na preukázanie tohto skutkového stavu. Pokiaľ totiž boli tieto dôkazy riadne získané a pokiaľ boli dodržané všeobecné právne zásady, ako aj procesné pravidlá uplatniteľné v oblasti dôkazného bremena a vykonávania dôkazov, iba Všeobecnému súdu prináleží, aby posúdil hodnotu, ktorú treba priznať dôkazom, ktoré mu boli predložené. Toto posúdenie tak okrem prípadu skreslenia týchto dôkazov nepredstavuje právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom“.

26 Ú. v. EÚ C 164, 2014, s. 9.

69. Podľa názoru spoločnosti RFA stačí, aby sa ceny ďalšieho predaja dostatočne zvýšili v porovnaní s cenami zistenými počas pôvodného prešetrovania. Ak by na tento účel bolo relevantné zohľadnenie výrobných nákladov, Komisia by musela preformulovať bod 4.1 písm. b) svojho oznámenia o náhrade antidumpingových ciel [27] tak, aby zahŕňal tieto náklady.

70. Komisia tvrdí, že žiadateľ musí preukázať nielen to, že došlo k zvýšeniu cien ďalšieho predaja, ale aj to, že toto clo „je náležito vyjadrené“ v týchto cenách.

2) Posúdenie

71. V súlade s článkom 11 ods. 8 prvým pododsekom základného nariadenia je konanie o náhrade založené na preukázaní, že dumpingové rozpätie, na základe ktorého bolo clo zaplatené, bolo odstránené alebo znížené na úroveň, ktorá je pod úrovňou cla, ktoré je v platnosti.

72. Článok 11 ods. 10 základného nariadenia dovoľuje, aby sa pri výpočte vývoznej ceny (v súlade s článkom 2 ods. 9) neodpočítala čiastka zaplateného antidumpingového cla. To je však možné len v prípade, „ak sa poskytne nezvratný dôkaz, že clo je náležito vyjadrené v [cenách ďalšieho predaja] a následných predajných cenách v Spoločenstve“.

73. Odvolanie v tejto časti poukazuje na problém, ktorý vzhľadom na jeho prípadný význam pre iné prípady treba preskúmať všeobecne, a následne treba konkrétne posúdiť okolnosti prejednávanej veci.

i) Určenie ceny ďalšieho predaja: možno preskúmať len to, či došlo k preneseniu antidumpingového cla?

74. RFA opakovane tvrdí, že pri overovaní toho, či antidumpingové clo bolo začlenené do cien ďalšieho predaja (alebo vyjadrené v týchto cenách), po predložení nezvratných dôkazov nemožno hodnotiť vplyv iných faktorov, ako to uznal Všeobecný súd, ktorý sa stotožnil s názorom Komisie. Podľa názoru spoločnosti RFA na odôvodnenie záveru, že antidumpingové clo bolo začlenené, teda stačí, aby nové ceny boli vyššie než súčet pôvodných cien a antidumpingového cla.

75. S uvedeným tvrdením nesúhlasím. Podľa môjho názoru je logickejšie (a viac to zodpovedá komplexnému výkladu uvádzaného ustanovenia) tvrdiť, že zvýšenie cien ďalšieho predaja v Únii v porovnaní s pôvodnými cenami automaticky neznamená, že antidumpingové clo bolo náležite a v plnom rozsahu vyjadrené v týchto konečných cenách.

76. Možno totiž vyvodiť záver, že nové ceny – aj keď sú vyššie než pôvodné – primerane nevyjadrujú (teda nezahŕňajú) antidumpingové clo, ak: a) výrobné náklady sa v období od počiatočného do konečného okamihu výrazne zvýšili a b) nové ceny ďalšieho predaja neodrážajú uvedený nárast nákladov.

77. Uvedená argumentácia, o ktorej správnosti nepochybujem, je v podstate argumentácia, ktorú použil Všeobecný súd: „z článku 11 ods. 10 základného nariadenia vôbec nevyplýva – v rozsahu, v akom sa týka otázky, či ‚clo je náležito vyjadrené v [cenách ďalšieho predaja]‘ –, že len ekvivalent antidumpingového cla by sa mal začleniť do novej ceny ďalšieho predaja popri pôvodne uplatňovanej cene ďalšieho predaja, aby bolo možné dosiahnuť pozitívnu odozvu. Dodatočné clo v porovnaní

27 Bod 4.1 písm. b) („Vykonávanie článku 11 ods. 10 základného nariadenia“) oznámenia Komisie o náhrade antidumpingových ciel znie takto: „Ak je vývozná cena vytvorená podľa článku 2 ods. 9 základného nariadenia, vypočíta ju Komisia bez odpočítania sumy zaplatených antidumpingových ciel, keď sa poskytne presvedčivý dôkaz, že clo sa náležite premietlo do maloobchodných cien a cien ďalšieho predaja v Únii [že clo je náležite vyjadrené v cenách ďalšieho predaja a následných predajných cenách v Únii – *neoficiálny preklad*]. Komisia preskúma, či zvýšenie cien predaja nezávislým zákazníkom Únie medzi pôvodným obdobím a obdobím prešetrovania náhrady zahŕňa antidumpingové clá“.

s bežnými nákladmi, ktoré vzniknú, je totiž ‚náležite vyjadrené' len v prípade, ak sa pripočíta k týmto ďalším nákladom. Pokiaľ sa tieto ďalšie náklady zvýšia, ale ceny ďalšieho predaja sa zvýšia menej, v skutočnosti sa totiž clo pripočíta len čiastočne alebo sa vôbec nepripočíta k týmto ďalším nákladom, aj keď sa ekvivalent cla pripočítal k pôvodne používanej cene ďalšieho predaja". [28]

78. V každom prípade by som chcel dodať, že – ako Komisia správne tvrdí – administratívna prax tejto inštitúcie nemôže zmeniť záväzné právne predpisy prijaté inštitúciami Únie.

ii) Uplatnenie tohto kritéria v napadnutom rozsudku

79. Všeobecný súd vysvetlil, prečo tvrdenie odvolateľky, že v čase medzi obdobím pôvodného prešetrovania a štvrtým obdobím prešetrovania náhrady sa ceny ďalšieho predaja zvýšili o viac než 100 %, nepostačovalo na preukázanie skutočnosti, že antidumpingové clo bolo v plnom rozsahu vyjadrené v uvedených cenách.

80. Podľa Všeobecného súdu „stačí…, že výrobné náklady vzrástli viac než uplatňované ceny, aby tieto ceny riadne neodrážali antidumpingové clo vzhľadom na vývoj výrobných nákladov. To sa a *priori* preukázalo na základe skutočnosti, na ktorú poukazuje Komisia, že v 99 % prípadov neboli výrobné náklady vrátane antidumpingového cla pokryté cenami ďalšieho predaja v Únii v roku 2012". [29]

81. Všeobecný súd odmietol tvrdenie, že RFA predložila „nezvratný dôkaz" o tom, že antidumpingové clo bolo vyjadrené v cene ďalšieho predaja a že v dôsledku toho nemalo dôjsť k odpočítaniu čiastky zaplateného antidumpingového cla. Ako podrobnejšie vysvetlím nižšie, je nesporné, že dôkaz potrebný na nevykonanie uvedeného odpočítania musí predložiť hospodársky subjekt, a nie Komisia, ktorej úlohou je posúdiť, či sú dôkazy, ktoré tento subjekt predloží, *nezvratné*.

82. Opäť musím zdôrazniť, že v odvolacom konaní možno posúdenia týkajúce sa preukázania skutkového stavu, ktoré vykonal Všeobecný súd, preskúmať len prostredníctvom obmedzených prostriedkov, ktoré som spomenul vyššie. [30] V prejednávanej veci boli navyše požiadavky na dôkazy, ktoré mala predložiť odvolateľka, mimoriadne prísne, lebo musela predložiť dôkazy, ktoré by *nezvratne* preukazovali spornú skutočnosť.

83. Ak Všeobecný súd vzhľadom na túto požiadavku odôvodnene vysvetlil, prečo sa domnieva, že spoločnosti RFA sa nepodarilo preukázať uvedenú skutočnosť, Súdny dvor veľmi ťažko môže preskúmať uvedené posúdenie v odvolacom konaní. V tomto prípade neexistuje žiadny z výnimočných dôvodov (zjavné skreslenie skutkového stavu vyplývajúce z listín založených v spise, ktoré preukazujú, že k nemu došlo).

84. Navyše treba vziať do úvahy, že pri skúmaní okolností, ktoré Komisia vzala do úvahy, sa Všeobecný súd musí pridržiavať kritéria, podľa ktorého „v oblasti spoločnej obchodnej politiky a osobitne v oblasti ochranných obchodných opatrení inštitúcie Únie disponujú širokou mierou voľnej úvahy z dôvodu zložitosti hospodárskych, politických a právnych situácií, ktoré musia preskúmať". [31]

28 Bod 71 napadnutého rozsudku. Tento bod sa zhoduje s bodom 64 právoplatného rozsudku z 15. novembra 2018, CHEMK a KF/Komisia (T-487/14, EU:T:2018:792).

29 Tamže, bod 74.

30 Pozri bod 63 a citovanú judikatúru Súdneho dvora.

31 Rozsudok Valimar, bod 51, v ktorom sú citované rozsudky z 27. septembra 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, body 40 a 41), a zo 16. februára 2012, Rada a Komisia/Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 63).

85. Uplatnenie uvedeného kritéria na prejednávanú vec svedčí v prospech potvrdenia stanoviska Komisie a spôsobuje, že odvolateľka nesie ešte ťažšie dôkazné bremeno, pokiaľ ide o spochybnenie odôvodnení sporných rozhodnutí. [32]

86. Napokon treba mať na zreteli, že štvrté obdobie prešetrovania náhrady sa zhoduje s časovým úsekom, ktorý bol predmetom preskúmania pred uplynutím platnosti opatrení, ktoré vyústilo do prijatia vykonávacieho nariadenia č. 360/2014. Ako som už uviedol, žaloba proti spomenutému nariadeniu, ktorú podali CHEMK a KF (spoločnosti prepojené so spoločnosťou RFA), bola zamietnutá rozsudkom Všeobecného súdu z 15. novembra 2018 [33], ktorý je právoplatný.

87. V konaní o uvedenej žalobe sa tiež skúmala zmena metódy v súvislosti s predbežným preskúmaním a tiež sa venovala pozornosť zvýšeniu výrobných nákladov ako faktoru, ktorý je smerodajný pre odpočítanie antidumpingového cla pri výpočte vývoznej ceny, pričom Všeobecný súd dospel k rovnakým záverom ako v rozsudku napadnutom v tomto konaní. Podobnosť s prejednávanou vecou je úplne zjavná a výsledok, ku ktorému Všeobecný súd dospel, sa zhoduje s mojou odpoveďou na túto časť druhého odvolacieho dôvodu.

b) Druhá časť: výlučné pripustenie údajov o cenách DDP ako dôkazu o začlenení antidumpingového cla do vývozných cien

1) Argumentácia odvolateľky a Komisie

88. RFA vytýka Všeobecnému súdu, že v bodoch 77 a 78 napadnutého rozsudku pripustil jedine možnosť uviesť ceny DDP ako dôkaz o začlenení antidumpingového cla do ceny ďalšieho predaja.

89. V tomto zmysle sa odvoláva na bod 4.1 písm. b) oznámenia Komisie o náhrade antidumpingových ciel a dodáva, že žiadny uplatniteľný právny predpis neupravuje, či je potrebné uviesť ceny DDP alebo odkázať na ceny EXW alebo CIF, ktoré zahŕňajú antidumpingové clo.

90. Komisia v súvislosti s uvedeným názorom namieta, že podľa článku 11 ods. 10 základného nariadenia platí pravidlo, že pri výpočte vývoznej ceny sa clo odpočíta, a že na to, aby sa neodpočítalo, je potrebné, aby bol dôkaz o jeho začlenení do cien ďalšieho predaja nezvratný.

91. Podľa Komisie Všeobecný súd neobmedzil dôkazné prostriedky, ktoré odvolateľka mohla predložiť, ale využil dôkazy, ktoré predložila. Komisia navyše pripomína, že nestačí, aby sa ceny ďalšieho predaja menili, ale treba preukázať, že antidumpingové clo je vyjadrené v cenách ďalšieho predaja.

2) Posúdenie

92. Všeobecný súd v rozpore s tým, čo tvrdí RFA, v napadnutom rozsudku neobmedzil dôkazné prostriedky, ktoré mala odvolateľka k dispozícii. Naopak, vychádzal z kritéria, ktoré už stanovil v rozsudku Einhell Germany a i./Komisia: „dôkaz o vyjadrení antidumpingových ciel v [cenách ďalšieho predaja] a [následných predajných cenách] v Únii [môže byť], pod podmienkou, že je nezvratný, poskytnutý akýmkoľvek spôsobom“. [34]

32 V rozsudku Valimar sú oblasti súdneho preskúmania posúdenia vykonaného inštitúciami obmedzené „na overenie toho, či boli dodržané príslušné procesné pravidlá, či boli správne zistené skutočnosti, na ktorých je založená voľba, a či nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu uvedených skutočností alebo k zneužitiu právomoci“ (bod 51).

33 Rozsudok CHEMK a KF/Komisia (T-487/14, EU:T:2018:792).

34 Rozsudok z 18. novembra 2015 (T-73/12, EU:T:2015:865, bod 155).

93. Pripomínam, že z napadnutého rozsudku nevyplýva obmedzenie dôkazných prostriedkov, ktoré mala RFA predložiť. Je v ňom len vysvetlené, prečo dôkazy predložené uvedenou spoločnosťou v tomto prípade nemohli predstavovať *nezvratný* dôkaz o tom, že antidumpingové clo bolo vyjadrené v cenách ďalšieho predaja.

94. Ide o faktickú situáciu, ktorú treba preskúmať v závislosti od okolností daného prípadu. Komisia vysvetlila, prečo pri predchádzajúcich prešetrovaniach mohla vyvodiť závery týkajúce sa získaných dôkazov, vrátane analýzy vývoja cien ďalšieho predaja, a hneď sa podrobnejšie zaoberala rôznymi informáciami, vzhľadom na ktoré sa domnievala, že poskytnuté údaje o vývoji v minulosti nie sú spoľahlivé.

95. Skutočnosť, že v určitom kontexte sa dospeje k určitému riešeniu, neznamená, že v odlišnom kontexte treba dospieť k rovnakému výsledku. Preto bolo potrebné zamerať sa – a k tomu aj došlo – na okolnosti týkajúce sa nových období prešetrovania náhrady.

96. RFA predložila ako dôkaz tabuľku, v ktorej bol opísaný vývoj jej vážených priemerných cien EXW a CIF od pôvodného prešetrovania do štvrtého obdobia prešetrovania a ktorou sa usilovala preukázať, že jej ceny ďalšieho predaja zahŕňali antidumpingové clo.

97. V sporných rozhodnutiach na nachádzali rôzne argumenty, v ktorých Komisia vysvetlila, že uvedené údaje, ktoré poskytla RFA, nie sú spoľahlivé. Cieľom žaloby o neplatnosť bolo dosiahnuť, aby sa v celom rozsahu uznali tvrdenia odvolateľky, s čím Komisia nesúhlasila.

98. Všeobecný súd pri overovaní dôkazov (ktoré musel vyhodnotiť za podmienok, ktoré som spomenul vyššie) potvrdil posúdenie týkajúce sa dôkazov, ktoré vykonala Komisia, a tento záver uvedený v napadnutom rozsudku, ako som tiež uviedol, možno napadnúť v odvolacom konaní len prostredníctvom obmedzeného dôvodu založeného na skreslení skutkového stavu, ktorý sa považuje za preukázaný, k čomu v tomto prípade nedošlo.

3) Subsidiárne posúdenie

99. RFA – na rozdiel od toho, čo tvrdila v konaní na Všeobecnom súde[35] – nezopakovala v odvolaní námietku, že ak sa Komisia domnievala, že niektoré informácie o nákladoch nie sú spoľahlivé, mala ju informovať počas overovania na mieste alebo tak skoro, ako to bolo možné, aby ich mohla opraviť.

100. Keďže uvedená výhrada sa v odvolaní nenachádza, je logické, že Súdny dvor sa ňou nemusí zaoberať.

101. Na rozptýlenie akýchkoľvek pochybností v tejto súvislosti však môže byť vhodné pripomenúť, že v kontexte článku 11 ods. 10 základného nariadenia Komisia nie je povinná konať z úradnej povinnosti, ale len vyhodnotiť *nezvratné dôkazy*, ktoré jej predloží žiadateľ o prešetrenie náhrady.[36] Je povinnosťou žiadateľa, a nie Komisie preukázať, že clo je náležite vyjadrené v cenách ďalšieho predaja, pričom žiadateľ musí dodržať prísne požiadavky, ktoré vyplývajú z prídavného mena *nezvratný*.

102. Druhý odvolací dôvod teda treba zamietnuť, v dôsledku čoho – spolu so zamietnutím prvého odvolacieho dôvodu – je potrebné zamietnuť odvolanie v celom rozsahu.

35 Bod 94 žaloby.

36 V rozsudku z 22. marca 2012, GLS (C-338/10, EU:C:2012:158, bod 32), Súdny dvor rozhodol, že „Komisia je povinná z úradnej povinnosti skúmať všetky dostupné informácie, keďže jej úloha v antidumpingovom konaní nie je úlohou rozhodcu, ktorého právomoci sa obmedzujú na rozhodovanie iba s ohľadom na informácie a dôkazy predložené účastníkmi konania“. Uvedené rozhodnutie bolo vydané v inom rámci, lebo išlo o spor týkajúci sa určenia normálnej hodnoty počas pôvodného prešetrovania.

103. Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora je opodstatnené uložiť spoločnosti RFA povinnosť nahradiť trovy konania.

VI. Návrh

104. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor:

1. zamietol odvolanie;

2. uložil spoločnosti RFA International, LP, povinnosť nahradiť trovy konania.